

рѣка и по Тунджа. Говори се и за привилегии, като напр.: че мѣнастирътъ зималъ данѣкъ отъ риба и хайверъ, които сж донасяли отъ крайдунавскитѣ страни. По прѣдание е излизалъ отъ Спасовскитѣ мѣнастиръ, единъ пътъ за българската столица В. Търново. По този пътъ се дохождали царетѣ да посѣщаватъ мѣнастиритѣ. Пътътъ е минавалъ прѣзъ едно старо заселище, на сѣверозападъ отъ мѣнастирътъ, прѣзъ Млѣчна рѣка, Орловъ кладенецъ (Кушъ-бунаръ), въ Равна рѣка, покрай Черно камъне, (Харели^{Харалис} бунаръ, Дѣвецитѣ, прѣзъ Рогачкова поляна, покрай Българка, с. Раково, а прѣзъ Желѣзна врата (Демиръ капия), с. Стара рѣка за въ В. Търново. Старцитѣ въ близкото село Ичера казватъ, че покрай този пътъ се намиратъ съборени ханища, отъ които вадяли голѣми тухли. Продължението на този пътъ, на югъ отъ мѣнастирътъ, казватъ че е идяло къмъ „Вета камара“, гдѣто още до днесъ личатъ остаткитѣ на едно старо заселище. „Камара“ е расположена при южното подножие на Балканътъ, на сѣвероистокъ отъ с. Кавлаклий, съ единъ живописенъ изгледъ къмъ югъ. Заселището е захващало едно пространство отъ около трийсетъ уврата мѣсто; до западниятъ ѝ край личатъ убогренитѣ основи на една голѣма четвъртита сграда, на която планътъ е ориентиранъ споредъ странитѣ на хоризонтътъ. За защита на населението въ опаснитѣ времена, е служило едно градище, на което остаткитѣ се забѣлжаватъ на единъ високъ връхъ, на севѣръ отъ заселището. Думата „Камара“ въ старитѣ латинскитѣ язици е значала изпърво сводъ (кивгиръ) и послѣ — стая. По прѣдание се е запазило, че и въ това заселище е имало мѣнастиръ. Споредъ досегашнитѣ ни изслѣдвания за правението на Камара, се пада три вѣка (столѣтия) преди основанието на Сливенскитѣ мѣнастири; тя се е нами-